

**Сказанията
на Стрикса
Том 2**

Сборник за български
научно-фантастични и фентъзи разкази

Сказанията на Стрикса Том 2

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Приказки от блатото

Весислава Савова, Коста Сивов 7

2. Златната кула

Милен Колев 58

3. Дартън и черният маг

Димитър Цолов 93

4. Абхава

Делиян Маринов 107

5. GAME OVER

Петър Петков 142

Приказки от блатото

Весислава Савова, Коста Сивов

КРИСТИЯН

Да живееш сам си имаше своите преимущества. Не се съобразяваш какво правиш, какво казваш, кога се прибираш, какво ядеш и пиеш, каква музика слушаш, коя телевизионна програма избираш, къде захвърляш грехите си, с кого излизаш... От друга страна, подобно съществуване е самотно и отчайващо. Може и да бях млад, но това не означаваше, че семейство и кариера не ме интересуваха. Като всеки друг исках да постигна успехи в живота си, с които един ден децата и внуците ми да се гордеят.

Детството ми не беше особено забележително – бях обикновено хлапе, макар и доста палаво, което започна да посещава детска ясла на две години, детска градина на три, а училище малко преди да навърши седем. Спомените ми от бебешките времена не са особено много, да не кажа, че никакви ги няма. Основната ми задача тогава беше да побъркам мама и тате и да не ги оставя да спят за доста дълъг период от време. В детската градина бях тартор на

групата. Биех хлапетата и целувах момичетата по бузите. Която се гръпнесе, биваше набивана и завличана в тоалетните за освежаваща порция студена вода. Естествено, сега не се гордея с тези си постъпки. През живота си не съм удрял жена и не смятам да го сторя никога.

Противно на лидерството ми в детската градина, в училище бях, меко казано, аутсайдер. Не ме харесваха, защото можех да претрепя от бой кой да е лигльо от класа. Обичах да играя футбол с приятели, но често се прибирах с разкървавен нос или с охлузени колене. И тези травми не бяха причинени от спорта, а от „дружелюбни“ другарчетата, решили да се направят на мъже, като ми скочат по трима-четирима на врата. Няма да крия, че днес ми се ще да спинам някои от тях и да им го върна. Да ги видя сега, когато тежа сто и двадесет килограма и имам мускулна маса, колкото цял кон. Да, наистина ми се иска да ги видя колко ще са смели. Но да си кажа честно, предпочитам да не се сецам за разни минали неприятни случки. Животът мече само в една посока и тя е напред.

Завърших езиковата гимназия в града, в който бях роден. Това бяха пет от най-хубавите ми деветнадесет години до момента. Като че ли целият ми клас беше съставен от сериозни и стабилни момичета и момчета (момичетата бяха в изобилие, а какво по-хубаво за един пубер от това!). Прекарах си чудесно. Въпреки лютия си нрав завърших с отличен успех и поех към нови висини. Не знам кой дявол ме накара след езиковата гимназия да уча за счетоводител. Не че професията беше лоша – чувах, че има хора, които си изкарват доста приличен доход с нея, но като че ли не беше за мен. Прекарах пет години в Стопанската академия в град Свищов и излязох от там дипломиран магистър по „Счетоводство“. Смятах, че светът ще бъде мой, че всеки само чака да почукам на вратата му и да ме направи милионер. Е, нещата не се случиха точно така.

Златната кула

Милен Колев

За Лоренцо Калпавия всяка мисия, свързана със злато, беше повече от добре дошла. В настоящата ситуация обаче имаше един основен проблем – на борда на „Тирана“, освен стандартния екипаж, съставен от симпатични утайки на обществото, имаше и отряд фийришки войници, начело на които бе уважаваният капитан Ънтън, който на всичкото отгоре водеше със себе си респектирац мечоносец, носещ звучното име Рахатан Умброз.

Горчивият вкус в устата му си бе останал, въпреки изпитата бутилка ром. Не трябваше да бъде гагател, за да разбере, че точно след миг капитан Артуро Риверта ще трие сол на главата му.

– Лоренцо, ти, куче долно! – капитанът на „Тирана“ се носеше към него с големи крачки, а късотому наметало се бееше зад гърба му. В тъмнозелените му очи гореше огън.

– Колко пъти да ти казвам да си наглеждаш хората! – процеди през зъби Артуро. Не искаше фийришците да им слушат разправияте.

– Не ми пука дали ще се наливаш цял ден – това го знам.

Искам просто тези, за които си отговорен, да си вършат работата, а не да си бъркат по носовете и по други места от тялото по цял ден. Отивай долу и виж докъде са стигнали глупациите! – Артуро му даде тласък, като го избута настоятелно по гърба.

Лоренцо тръгна и затропа по палубата с левия си гърбен крак. Не изпитваше гняв към капитан Риверта, даже обратното – бе готов да си жертва живота за него, защото именно той го бе измъкнал от пълната катастрофа, в която се бе превърнал животът му навремето.

Докаато вървеше към входа за каютите се загледа в застаналите рамо до рамо фигури на капитан Ъптън и мечоносеца, които си говореха и гледаха към морето през себе си.

Военият капитан бе пример за безупречност – глатко избръснат, с поддържани руси бакенбарди, права стойка, носец тъмносин шинел, наметало и лъснати черни ботуши. Но определено по-голямо внимание от двамата привличаше Рахатан Умброс – извисяващ се поне с глава и половина над и без това високия капитан, мечоносецът беше едър и мускулист, с почти обръсната до кожа глава, бронзова кожа и сини очи.

Рахатан бе от Ривис – никои, който познаваше народите във Фийришко море, не можеше да сбърка националността му. Беше облякъл кожен елек и беше обул тъмни панталони. Дългият му меч беше в калъфа си, наметнат през гърба му.

„Но как така един ривисец бе станал фийришки мечоносец?“, питаше се Лоренцо, когато силен звук от дръпнати струни го накара да се обърне на другата страна.

Над него, седнал на един от вътрешните парпети на кораба, беше Ким Тайрис – известният бард, който от време на време пътуваше с кораба на Артуро Риверта в търсене на интересни истории, които да възнее. Държеше светла тамбура в ръце и прокарваше пръсти през струните ѝ. Усмиваше се широко.

Дартън и черният маг

Димитър Цолов

I

Дартън отвори очи с усещането, че някой е наврял пламтяща главня в лицето му. Непознатото слънце, увиснало в оранжевото небе, беше с гигантски размери, а топлината му караше въздуха да трепти като копринен воал по тялото на екзотична танцьорка.

Воинът примигна, надигна се с усилие до седнало положение и завъртя глава, заслонил чело с изпъната десница. Не видя потънали в кръв тела, не долови звънмене на оръжия, лешояди не се виеха в простора с грозни крясъци. Само черна, спечена и напукана земя, докъдето стигаше погледът, без някаква следа от скорошна битка.

Усети тъпо пулсиране в черепа, като след тежко препуване, и се опита да възстанови обърканите си спомени...

... Мускулите под плетената ризница постепенно натезаха от умора. С нашарено от засъхнала кръв и вадички пот лице, с прилепнала на сплъстени масури към слепоочия-

Абхава

Делиян Маринов

За първи път очите ѝ се изпълниха с толкова много зеленина. Дърветата, храстите, тревите и цветята, за които досега само беше чела, сега я обгръщаха и пробуждаха в нея едно особено чувство. Състояние на духа, също известно ѝ само от учебните свитъци, единствените прозорци към гругия свят. Различният свят.

Нямаше ги звуците от вечно трополящите по калдъръмните талиги. Нямаше ги псувните на продавачите от дюкяните. Нямаше го плачът на просещите в канавките. Нямаше ги псувните на разярените господари, наказващи робите си за поредния път, в който са се почувствали недовлетворени.

Липсваше и острата миризма на човешка и животинска пот. Липсваше зловонният гъх на камилите. Липсваше зловонието на сметта, която тровеше почти всяка улица на града.

Липсваше и ароматът на прясно пролята кръв.

Тамира направи една плаха крачка навътре в Градината на Жагуващите. Босите ѝ крака попиха влажните капчици, загнездили се върху крайчетата на тревичките. Ноздрите ѝ се напълниха с ароматите на безброй цветя, чиито имена не знаеше. В полезрението ѝ попадна високо гърво. Върху ствола му висеше табелка с надпис: „Плачеща върба“.

Клоните му бяха огромни и разтворени като обятия. Девойката тръгна към тях, без да се замисли. В ума ѝ изплува смътен спомен за гългите вечери в проучване на флората из Широкия Глобус и на папирусите, разказващи за земите галеч на изток, където за първи път бил открит този величествен представител на широколистните гървета.

Тамира се огледа още веднъж.

Пътечка. Вляво от нея фонтанче със статуя на висок и гордо вдигнал глава мъж, носещ в скута си десетки книги. Символът на Знаещия. Един от най-почитаните идоли на Глобуса. Девойката отмести кехлибарените си очи и обхвана за сетен път прелестите на градината. Безброй различни по вид гървета. Чиито семена бяха дошли от цял свят, за да бъдат засети тук, в тази иначе неплодородна и изпепелена от лъчите на слънцето земя. Градината на Жагуващите наистина беше като парченце от рая.

„Защо?“ – беше единственият въпрос, който се появи в главата на момичето.

Сетне Тамира се приближи до Плачещата Върба и падна на колене под сянката ѝ, след което започна да сплита кестенявите си като кехлибар коси.

За разлика от сенките, които палатите на богатите и властимащите хвърляха, тази тук наистина предоставяше хлад и убежище.

Покрай нея притича нещо кафяво и ужасно рунтаво. Тамира се сепна, но продължи внимателно и вежливо да подрежда кичурите си, както сестра ѝ Амика я беше учила. Съществуването заподскача по гървото и се скри сред клоните му, преди девойката да го разпознае.

Беше странно.

Как внезапно бе загубила желанието си да опознава! Лична страст, която ѝ бе давала отправна точка за съществуването години наред.

Празните очи обичат запълнени тисаи.

GAME OVER

Петър Петков

В началото бе само мрак... После се появи и необятната равна повърхност, разграфена на хиляди квадранти от безброй бели линии. Всички до една толкова идеално прави и симетрично подредени, че в далечния хоризонт образуваха една сияеща, бяла равнина. Някъде, именно в тази равнина, се зареди и огромен обект с формата на висока планина, а над него тутакси се надуплиха и пухкави бели облаци. Над тях блесна и светлината. Така ярка и ослепителна, че би накарала всяко невъоръжено око да се затвори под своя клепач. Но точно в това „начало“ все още нямаше никакви очи. Имаше само обекти, които един подир друг се зареждаха върху безкрайното поле на този нов виртуален свят.

Зареждаха се и гърветата, и храсти, треви, дори река, чието корито, подобно на гигантска извита змия, пресече голямата равнина през средата. Разнесоха се и първите звуци. Течаща вода и фин шум от поклащащите се листа по гърветата. В следващия момент ослепителната светлина изгуби тази своя сила, защото бе събрана в една-единствена точка, превърнала се в ярко пролетно слънце, спряло ви-

соко в почти истинското небе. Сега всички обекти имаха сенки, а виртуалният свят изглеждаше съвсем като истински. Той бе готов да посрещне и първия си обитател, който, разбира се, не закъсня. Появи се съвсем сама насред поляната. Жена – млада, облечена в прилепнал по тялото бял костюм с жълт надпис „User 1“, висящ над главата ѝ. Встрани от нея се появи и „User 2“, след това – „User 3“ и „User 4“... Голямата зелена поляна бързо оживя от облечени в бяло юзъри. Едни се оглеждаха и любуваха на мястото, където се намираха, други стояха съвсем неподвижни, сякаш шокирани от внезапната си поява. Някои се провираха сред бързо нарастващата тълпа от жълти надписи, търсейки свои приятели. Поляната оживяваше все повече и повече, а гласовете, които се разнасяха наврег, я правеха все по-шумна. Животът на нея бързо закипя, докато...

- ЮЗЪРИ!!! – нечий дълбок глас отекна насред полето и привлече вниманието на всички. Настъпни тишина, която не би могла да бъде по-идеална. – Добре дошли в света на „GAME OVER“! Аз съм главният администратор, а вие се намирате в най-модерната и първа по рода си онлайн платформа за забавление, която имате честта и удоволствието да разгледате първи! – последвалите овации принудиха гласа да направи пауза.

Част от присъстващите на поляната не спираха да търсят невидимия си домакин, въртейки глави във всички посоки. Други се взираха в бързо движещите се по небето облаци, убедени, че именно оттам някъде идва гласът му. Някои дори сочеха с пръст въображаеми обекти, но, в действителност, никой от тях не го видя.

- Екипът на „GAME OVER“ ви е подготвил максимално най-реалистичното преживяване от състезателен характер, което някога сте опитвали!- заговори отново администраторът. – Разбира се, създали сме и регламент, чийто условия ще ви припомним накратко – прозвуча тиха